

GALETES DE MANTEGA

Ni un de més, ni un de menys. Eren cent grams clavats. Amb molta cura, la Ginesta va abocar la farina al bol blau clar. Després, venia la mantega fosa: seixanta grams. Per últim, el sucre. A la recepta original hi deia quaranta grams, però al Víctor li agradava una mica menys dolç. Un polsim de sal i una cullereta d'aromes de vainilla feien màgia.

Amb el drap moll va retirar les restes de sobre el marbre. Les mans pastaven suaument la mescla de forma lenta i rítmica. El silenci el va acompanyar amb un vas d'aigua ben fresca. Avui feia molta calor. No volia posar la ràdio. Així podia controlar tots els sorolls de la casa. Sempre recordaria aquell dia que la veu de la Terribas, va fer-la partícip d'alguna tertúlia impossible mentre feia els llits. I no el va sentir arribar. S'hi devia estar més de cinc minuts mirant-la sota el marc de la porta. Cinc minuts amb tots els seus segons. Quan es va girar per treure les arrugues del cobrellit, el va veure palplantat observant-la amb aquells ulls blaus.

- Ui! Que portes molt mirant-me? – va fer ella divertida.
- No vas gaire de pressa fent els llits. Ahir et queixaves que anaves atabalada. Hauries d'espavilar una mica – li va dir amb un to de veu sec.

La va fulminar amb la mirada. Era tot serietat. Fred com el gel. Va ser la primera vegada que va veure l'altra cara del Víctor. Es va sentir incòmoda. I se sorprengué sentint-se d'aquesta manera amb el seu marit.

La Bea li havia presentat al Víctor un dia d'estiu a la platja. Ell no s'havia volgut banyar, perquè deia que no feia massa calor. Més endavant la Ginesta descobriria que l'autèntica raó era que la sal del mar li produïa urticària. Després coneixeria les seves altres al·lèrgies als fruits secs i als àcars. S'havia divorciat feia poc. Era molt ben plantat i de seguida van començar a sortir. Tot eren lloances cap a ella. No hi estava avesada i s'hi va enamorar com una adolescent. Encara ara no li entrava al cap com podia ser que un noi tan guapo

s'hagués fixat en ella. Això va ser fa temps. Amb un moviment de cap, va intentar oblidar-ho.

El forn encara no havia arribat a cent vuitanta graus. Mentre s'esperava va esberlar la closca de dues anous i les va picar. Va apartar el morter a un costat. Encara no estava segura si les utilitzaria per a les galetes. Va continuar pastant sobre el marbre amb els dits entrellaçats i bruts de farina i mantega.

Finalment va posar tots els ingredients necessaris a la massa. En va fer un xurro, i amb el ganivet verd va anar tallant rodanxes de color marró oliós. La fulla metàl·lica tenia una petita deformació a la part més afilada. I va recordar aquell dimarts que el Víctor es va empipar. La mirada freda i blava havia tornat a aparèixer. La Ginesta tenia posat aquell vestit tan bonic que havien vist a la botiga del centre.

- Aquest color no és el que vam quedar, recordes? Et vaig dir rosa! – va dir amb un to autoritari.
- Ostres el groc és el meu color predilecte, recordes? El color de la ginesta. M'encanta i vaig pensar que et faria il·lusió veure-me'l posat. He anat a la botiga i al final he triat el que m'agradava. Avui fa tres anys que ens vam conèixer. Vull que sigui un dia especial! – la Ginesta quasi no va escoltar la seva veu apagada.
- Et vaig dir rosa i no groc! No has pensat en mi – va repetir.

El Víctor havia agafat una taronja i la pelava. Però cada cop ho feia amb més força. Pressionava la fulla del ganivet a la polpa de la fruita, amb molta ràbia. El suc va regalimar pel dit polze avall. Immediatament la Ginesta va agafar un drap de cuina i es va ajupir als seus peus per recollir el merder de terra.

- Et vaig dir rosa... – el to d'ell havia canviat. Ara era massa pausat.

La Ginesta es va espantar quan va veure que les gotes que queien a terra canviaven a color vermell i eren més espesses.

Va mirar amunt i s'adonà que el seu marit s'havia tallat el dit.

- Xato! T'has tallat! – va dir-li amb un to de veu el més delicat possible i li va embolicar la mà amb el mateix drap.
- Què fas, Ginesta! M'infectaràs la ferida! Deixa'm! No fas mai res bé! – va cridar.

En aixecar-se de cop, el ganivet va caure a terra i, sense voler, el va trepitjar i es va deformar.

- I ara has trencat el ganivet! Ho fas expressament, oi? Perquè m'enfadi! – va continuar ell.
- Escolta'm Víctor, què vol dir tot això? – no podia tolerar aquests mals humors. – Què vols dir que no faig mai res bé?

La bufetada a la cara la va sorprendre.

- Hòstia puta!, què fots?? – va etzibar-li mentre es posava la mà a la galta inconscientment.

I a ell li va canviar la cara i es va posar a plorar. Li va demanar mil disculpes de genolls a terra. I se li va agafar a les cames i la va rodejar d'excuses. Que si la feina no em va molt bé, que si estic molt atabalat, que si em pressionen molt. I vinga a plorar. I la Ginesta el va perdonar per primer cop.

El forn havia arribat a la temperatura adient. Va disposar les galetes en quatre línies de cinc. Una bafarada d'aire calent va cremar-li la cara quan va obrir la porta. Va fer lliscar la safata amb molta precaució entre els ferros del forn i va quedar estabilitzada. Així evitava que les galetes es moguessin. Ara tenien espai suficient per créixer i agafar la forma perfecta.

En una ocasió no havia calculat correctament i algunes galetes s'havien arribat a tocar i s'havien deformat. A ell no li havia agradat. Era un diumenge a la tarda. Després d'una becaina llarga entre les cames de la Ginesta, s'aixecà per anar a la cuina. Les va veure senyorejant al marbre. Les va anar aixafant amb el puny d'una en una, mentre li anava recitant que no podia malgastar aliments d'aquella manera, que les galetes si es feien, es feien bé. En van quedar tres

de senceres. Les va posar en un plat, se les va endur al menjador i se les va cruspir amb delit al sofà mentre començava algun capítol de *The Crown* a Netflix.

- Una sèrie molt ben feta *cari*, l'hauries de mirar. T'agradarà! – va dir ell com si res no hagués passat. – Vine a veure-la amb mi.
- Ara quan reculli la cuina vinc al sofà amb tu. – va dir ella mirant la destrossa i aguantant-se el plor.
- I compte que a la pròxima et faig una cara nova, Gi. Les galetes han d'estar perfectes, ja ho saps.
- No et sento, Gi.
- D'acord, Víctor.
- Malaguanyades!- va resar fluixet. – Avui han quedat ben bones.

Com podia ser que hagués arribat a tenir aquesta conversa amb algú? Ja li deia l'Elisenda, ja. Aquest noi et vol mal. No t'hi casis. Que no ho veus? Va tancar amb clau i forrellat els dubtes que ballaven dins del seu cap i va seguir amb la seva vida com si res no passés. I la bèstia que el seu marit portava a dins es va donar a conèixer lentament. No va ser d'un dia per l'altre. A poc a poc, l'ombra negra amb mirada blava va entrar a viure al pis de seixanta metres amb ells. Molt al principi sortia tímida a saludar-la, però cada cop venia més sovint per casa. I al final es va instal·lar al carrer principal número vuit, quart primera. El Víctor es va encarregar que la Ginesta deixés la feina i es quedés a casa. D'aquesta manera depenia econòmicament del seu marit. I allà és on ell tenia la força.

Algun dia havia sorprès la veïna de baix mirant-la des del celobert. I quan li preguntava com s'havia fet aquell morat al braç, tancava la finestra amb un somriure silenciós i poruc. El món d'ella havia empetitit. Ja no veia els seus amics. I no s'atrevia a quedar amb la família, per por que descobrissin la seva realitat.

Va recollir les galetes destrossades i se'n va menjar un trosset.

Va reposar a la cadira de vímet de la cuina. Des de la finestra veia el carrer. Avui el cel tenia aquell blau intens dels dies de vent. El sol jugava amb els núvols esfilagarsats. Un grup de nois caminava per la vorera rient d'alguna ximpleria, una dona d'uns quaranta anys passejava un gos petit, un avi acompanyava a la que devia ser la seva néta a la guarderia del davant. I la vida allà a fora continuava. Va córrer la cortina. No volia que la veiessin. Feia molt que no tenia contacte amb els seus amics: la Lola, l'Elisenda i el Jorge feia molts mesos que li havien perdut la pista. Al principi van insistir per veure's però la muralla d'excuses no la va poder escalar i la seva amistat es va fondre en la teranyina de les vides quotidianes. Que es canviessin de poble, també va ajudar. El seu món, el de la Ginesta, s'havia fet petit i insegur. Mediocre.

Al cronòmetre va posar nou minuts i el va engegar. No eren els dotze de la recepta, però ella creia que quedaven molt més bones si no fornejaven tant. Com que en sortien més tovetes, necessitava una pala i molta cura. Feia servir la d'acer que li va regalar un dia el Víctor. Va venir un dia de la feina amb un regal embolicat en paper verd ple d'excuses. Ella el va obrir i li va semblar una mostra d'amor immensa. Li va encantar i es va convèncer que el Víctor l'estimava tant com ella a ell. L'enèsim perdó va fer caure en l'oblit el morat blavós de la cuixa esquerra.

Tornava a mirar el carrer. En aquell moment no hi passava ningú i es va fixar com les branques i les fulles dels plataners dansaven *el ball de gregal*. L'alarma del cronòmetre la va fer aterrar de nou a la cuina de rajoles blanques i taula de fusta, marbre fosc i armaris de roure. Va dipositar la safata sobre els ferros dels fogons. La pala la va agafar amb tota la fermesa possible. Aquell era el moment crucial de tota la recepta. Havia d'agafar les galetes de manera àgil i ràpida perquè no es deformessin. I les havia de dipositar sobre el marbre fosc per tal que es refredessin sense que les hagués de tocar. Ja havia fet espai prèviament. Tot estava net i preparat per la seva obra d'art. Un cop alineades es va assegurar que l'olor de les galetes era el de sempre, el que li agradava al Víctor. Sí que ho era, sí. El lleu somriure que se li va dibuixar de forma inconscient, la va fer posar en guàrdia. Havia d'estar ben concentrada.

Un cop consistents i fredes, va agafar les galetes i les va posar a la caixa metàl·lica a on sempre les desava. Totes menys tres.

Viure sota el mateix sostre que el seu marit, l'havia transformat en una dona absolutament ordenada i metòdica. Va aprendre a estalviar-se moltes pallisses d'aquesta manera.

Va tornar a netejar tota la cuina, amb sabó i vinagre. Va escombrar i fregar el terra. La brossa la va tancar amb un nus i la va deixar al replà. La baixaria abans de donar-li el cafè amb galetes al Víctor.

Va arribar a l'hora de sempre. El dringar de les claus la va posar en guàrdia. El va escoltar, darrere la porta com entrava i deixava la jaqueta penjada al rebedor, la bossa de la feina la deixava al costat de la catifa, i com s'escarxofava al sofà del menjador mentre la saludava. No feia falta mirar-lo. Sabia exactament a on era en tot moment. Era el que tenia viure amb el Víctor. Va sortir de la cuina amb el davantal.

- Què hi ha de dinar avui? Espero que m'agradi! – digué amb un to inquisidor.
- T'agradarà! Avui vas molt guapo amb aquesta camisa – digué la Ginesta mentre observava el lleu somriure del seu marit.

Van dinar en silenci, com sempre. Miraven les notícies de les dues, quan van acabar les postres. La Ginesta va recollir la taula, mentre ell s'enfonsava al sofà i la mirava. Amagava els nervis en aquelles cames llargues que movia amunt i avall del pis. Ja quedava poc – va pensar.

Les tres galetes les va disposar a la safata de fusta, junt amb la tassa de cafè. La llet l'havia escalfada a part. Al Víctor li agrada veure com li posava al cafè. D'aquesta manera s'assegurava que estava molt calenta, com a ell li agradava. Algun dia, s'havia trobat la llet a una temperatura que no era l'esperada, i li havia tirat literalment pel cap. Regalimant-li el líquid pels cabells es va apartar les llàgrimes que li queien galta avall sense aturador. S'havia eixugat la llet amb el drap. Des de l'habitació a on es va canviar de roba, va tornar a treure el

valor, per sortir cap al menjador i demanar-li disculpes. Ell les va acceptar sense cap més conseqüència.

- A veure què tal estan les galetes avui, Gi. – i a ella li va venir la suor freda de sempre.

I va caure la tarda com si res hagués passat.

Amb un somriure va amagar els nervis. Des del marc de la porta, va observarlo com mossegava la primera. No va fer cap escarafall. De fet, el gust que tenien era el de sempre. Ella les havia provat.

Des de la cuina, va agafar la bossa de brossa i li va fer un petit tall al costat. Pesava molt però aguantaria fins al carrer. O això esperava. Va treure el cap per mirar-lo de nou. Va veure com el Víctor tenia moltes dificultats per respirar. Petites gotes de suor, baixaven pel seu front. Unes taques a la pell confirmaven els inicis de la reacció al·lèrgica. La llengua i la boca van començar a inflar-se. La Ginesta s'havia assegurat abans de dinar que la xeringa antixocs anafilàctics estava desada al calaix erroni. Va veure com ell s'aixecava i intentava parlar-li. No podia. Es va dirigir cap a la calaixera per trobar la seva salvació sense èxit. Era el moment perfecte de la Ginesta per agafar la bossa i marxar.

- Baixo la brossa. Ara vinc! – va cridar amb un to més alt, per assegurar-se que la veïna del tercer la sentís.

El dia que va començar a fantasiejar amb la mort del seu marit, va ser després d'una pallissa matinera. La Ginesta li havia amagat el canvi de les compres de la carnisseria. Ara dos euros, ara un euro. I havia arribat a acumular la quantitat necessària per pagar-se un curs de cuina. El faria als matins mentre ell estigués treballant. Va pensar que no se n'adonaria. I un missatge electrònic de confirmació de plaça li havia arribat al Víctor. Ella tenia prohibit tenir cap adreça electrònica i va deixar el d'ell, pensant-se que no li respondrien. Un braç trencat i una fissura al pòmul van ser el resum de l'episodi violent. I el ram de margarides de la tarda aquell cop no va ser suficient. I ja no el va excusar més.

Va tancar la porta del pis darrere seu. Just quan sortia pel portal, a deu metres del contenidor, la bossa de brossa se li va trencar. Perfecte – va pensar. I s'hi va estar tres minuts més de l'habitual per tirar les escombraries.

Quan va tornar a casa, tot era silenci. I el va veure bocaterrosa davant la calaixera, quiet. Que fàcil que havia estat. Dues simples anous camuflades entre mantega i farina, l'alliberarien del patiment de tants anys. Era l'única solució que havia trobat. Havia tret les forces per mantenir la serenor. Era un joc molt bèstia en què només un podia guanyar. Si anava a la policia, li prometrien molt però en realitat no hi podrien fer res. Si continuava com estava ell acabaria matant-la. Va aprofitar el rol de dona maltractada per actuar i enganyar-lo.

El va estar observant des de la cuina, fins al final. I aleshores va trucar al telèfon d'emergències. Quan va arribar la policia s'havia canviat i s'havia posat aquell vestit groc que tant li agradava.

Signat:

La Primavera